

Jegyzőkönyv,

melyet felvettünk Budapesten 1914. július 9-én délelőtt, a Törvényhatósági Levéltárosok Országos Egyesületének Pestvármegyei levéltárában megtartott rendes közgyűlésében.

Köszeghi Sándor alelnök a közgyűlés határozatképességét megállapítva megnyitja a közgyűlést, felolvastatja a megjelenésben akadályozott elnök levelét és válaszolja azokat az okokat, melyek közgyűlésünk megtartását e szokatlan nyári időszakban tették szükségessé.

1. Átérve a napirendre, Miskolczy-Simon János főtitkár felolvassa az egyesület működéséről szerkesztett évi jelentést,

melyet a közgyűlés tudomásul vesz, egyszersmind az egyesület főtitkárának lankadatlan buzgalmaért és kari érdekeink állandó és következetes munkásságával való eredményes támogatásáért őszinte elismerését és köszönetét nyilvánítja.

2. A múlt évi számadás és a jövő évi költségvetés tárgyalását, miután az egyesület pénztárosa a közgyűlésen meg nem jelenhetett,

a napirendről leveszi, de az elnökséget felhatalmazza, hogy a múlt évi költségvetés kereteiben utalványozásokat teljesíthessen.

3. A közigazgatás államosításáról szóló törvényjavaslatnak a törvényhatósági levéltárosokra vonatkozó intézkedéseinek megbeszélése került ezután napirendre, melynél beható eszmecsere fejlődik, ebben az elnökön kívül Miskolczy-Simon János főtitkár, Sümeghy Dezső, dr. Molnár István és Szűcs Béla, valamint dr. Alapi Gyula jegyző és egyúttal ez ügy előadója vettek részt. A jegyző felolvassa a kormányelnök és a belügyminiszter urakhoz intézendő emlékiratok tervezetét és jelenti, hogy ki-

dolgozta a levéltárosi kar kérelmezett státuszrendezésének pénzügyi tervezetét is, amely az államháztartásra észrevehető terhet nem hárít, sőt az üresedésbe jövő főlevéltárosi állásoknak allevéltárosokkal leendő betöltése esetében megtakarításokkal is járhat.

A közgyűlés elfogadva dr. Alapi Gyula előadását, elhatározza, hogy az emlékiratokat mai közgyűléséből küldöttség útján juttatja el a miniszterelnök és belügyminiszter urakhoz, az ehhez való csatlakozásra a jelenlevő taglásakat felkéri.

Miskolczy-Simon János főtitkár indítványára ezzel kapcsolatban

kimondja a közgyűlés, hogy mindazoknak, kik a levéltárosi kar helyzetének javítására irányuló mozgalmát hathatós és értékes támogatásokban részesítették: tehát Berzeviczy Albert v. b. t. t., Kölcsey-Kende Péter cs. és kir. kamarás, Szeitovszky Béla, Sztranyovszky Sándor orsz. képviselő uraknak, ugyancsak Molnár Géza, Osváth Lajos és Thold Orbán Imre főlevéltárnok kartásainknak őszinte köszönetét nyilvánítja.

4. Miskolczy-Simon János indítványára a közgyűlés a Levéltárosok Lapja szerkesztőjének 1914. évre 200 K tiszteletdíjat szavaz meg és a folyóirat szerkesztéseért neki elismerését és köszönetét nyilvánítja.

Egyébb tárgy nem lévén napirenden, az elnök köszönetet mond a tagok érdeklődéséért és a közgyűlést berekeszti.

Kelt, mint fent.

Dr. Alapi Gyula
jegyző.

Köszeghi Sándor
elnök.

Levéltáraink köréből.

Miskolczy-Simon János. Munkás kezéből augusztus 13-án letette a tollat, felkötötte tiszti kardját, elbucsuzott családjától és rövid pár sorban bucsut vett tőlünk is e rövid szavakban: „Hosszú útra való elindulásom előtti napon szives Istenhozzádot küld.” Csakugyan hosszú útra indult. Elindult a becsület mezejére, hol a babérfák teremnek és a vérrózsák nyílnak. Nem tudta, hogy, ahova indul, onnan nem fog visszatérni soha, hogy a harcmezőn az első babérok egyike neki zöldül és a halál vérrózsáját az ő nemes homlokára is rácsókolja. Miskolczy-Simon János, a 16. népfőlkelő ezred hadnagya és zászlóalj segédtisztje a Kulikov melletti csatában szeptember elsején ellenséges golyótól fején találva hősi halált halt. Ez egyszerű és immár az ismétlődésektől

megszokottá vált hirben mennyi fájdalom! A hadseregnek csak egy tisztje, egy a sok közül, aki nem tér vissza, de nekünk a kevés számú magyar levéltárosi karnak van okunk öt megsíratni és meggyászolni, aki fiatal évei ellenére az elsők közé küzdötte fel magát becsületes munkájával és rövid levéltárosi működése után felé fordult kartársai szeretete, ragaszkodása és bizalma. Mert ott küzdött a kar érdekeiért, munkát, fáradságot nem kímélve, miként utóbb a harcmezőn is, az elsők között, a csatasorban. Dolgozott, munkálkodott, fáradozott mindig a köznek, az egyetemes érdekeknek mindig alárendelve a magáét. Képzettsége és sokoldalú tudása, szép ivben lendülő irodalmi tevékenysége a siker és a pályáján való érvényesülés minden reménységével biztatták. Mindez a reménység és a mienk,